

РЕШЕНИЕ

№ 843

гр. Русе, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, III НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кристиан Б. Гюрчев

при участието на секретаря Албена Асп. Соколова
като разгледа докладваното от Кристиан Б. Гюрчев Административно наказателно дело № 20234520201493 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на М. А. П. против Наказателно постановление № 23-1085-002037 от 03.07.2023 г., издадено от Началник Група при Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-Русе, с което на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20 лева за осъществено нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП, както и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП му е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 100 лева и административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от два месеца за осъществено нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „а“ от ЗДвП.

В жалбата се навеждат съображения за незаконосъобразност и неправилност на обжалваното наказателно постановление, доколкото последното е издадено при допуснати нарушения на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила, като в тази насока се моли същото да се отмени и в условията на евентуалност се измени, като наложените наказания се намалят до предвидения в закона минимум.

В съдебно заседание жалбоподателят М. П., редовно призован, се явява лично и заедно с адв. Д. П. от Адвокатска колегия-Русе, последната в качеството ☐ на упълномощен защитник.

В хода на пледоарията си адв. Петкова поддържа изложеното в жалбата, доразвивайки го от правна и фактическа страна. Моли обжалваното наказателно постановление да се отмени или в условията на евентуалност измени, като наложените наказания се намалят до предвидения в закона минимум. Претендира направените по дело разноси за процесуално представителство.

Жалбоподателят М. П. дава обяснения, в които сочи, че не оспорва, че е управлявал процесното МПС при настъпване на ПТП-то, като твърди, че не е възприел наличието на съприкосновение. Упражнявайки правото си на лична защита, се солидаризира с изложеното от неговия защитник.

Административнонаказващият орган, редовно призован, не изпраща представител.

Районна прокуратура – Русе, редовно призована, не изпраща представител.

Жалбата е подадена от процесуално легитимирано лице, по отношение на което е ангажирана административнонаказателна отговорност, подадена е в законоустановения срок – препис от обжалваното наказателно постановление е получено от жалбоподателя на 11.07.2023 г., а жалбата е подадена на 24.07.2023 г., касае подлежащо на обжалване наказателно постановление, поради което се явява процесуално **ДОПУСТИМА** и следва да бъде разгледана по същество.

Съдът, като съобрази ангажираните от жалбоподателя фактически и правни доводи, прецени събраните по делото доказателства и извърши служебна проверка на обжалваното наказателно постановление съгласно изискванията на чл. 314 от НПК във вр. с чл. 84 от ЗАНН, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

На 20.07.2021 г. бил сключен Трудов договор № 005/20.07.2021 г., по сила на който възникнало трудово правоотношение между „ЛАЙТС ЛП“ ЕООД, в качеството му на работодател, и жалбоподателят М. П., в качеството му на работник – шофьор, товарен автомобил, с код по НКПД: 83322010.

На 13.06.2022 г. жалбоподателят П., в изпълнение на служебните си задължения, паркирал МПС – лек автомобил марка и модел Фиат Дукато, с регистрационен номер Р7024КВ, собственост на Л.Л., на паркинга на бл. „Чипровци“, находящ се в гр. Русе, ул. „Чипровци“. При напускане на паркинга, при извършване на маневра движение на заден ход, в качеството си на водач на горепосоченото МПС, жалбоподателят П. не се убедил, че пътя зад превозното средство е свободен за безопасното извършване на маневрата, вследствие от което причинил ПТП с имуществени вреди, изразило се в блъскане на спрялото зад него МПС – лек автомобил, модел и марка Рено Модус, с регистрационен номер Р1872ВМ, собственост на свидетелката Я. В.. Макар

жалбоподателят П. да възприел горепосоченото, същият не изпълнил задължението си да остане на мястото на произшествието за установяване на вредите от него, като вместо това напуснал паркинга.

На същата дата, около 09:50 часа свидетелката Я. В., след като установила, че лекият □ автомобил бил блъснат в задната дясна част, подала сигнал за случилото се на ЕЕН 112, както и попълнила Заявление за издаване на Протокол за ПТП № 46/13.06.2023 г.

Проверката по така подадения сигнал била възложена на свидетелите С. Г. и Д. Ч. – полицейски служители от Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-Русе. При извършения преглед на видеозаписи от камери, разположени на магазин „Деми“, намиращ се в близост до мястото на произшествието, било установено МПС-то, с което било осъществено нарушението, а впоследствие и водача – жалбоподателя М. П., като последният бил поканен да се яви в Сектор „Пътна полиция“.

На 14.06.2023 г. жалбоподателят М. П. се явил в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-Русе, където свидетелят Д. Ч. съставил Протокол за ПТП № 1, в който била посочена причината за настъпване на ПТП-то, както и констатираните щети по двете МПС-та. Към протокола били изготвени и четири броя снимки. Протоколът бил подписан от свидетелката Я. В. и жалбоподателя П..

Съобразявайки гореизложеното, свидетелят С. Л. приел, че с поведението си жалбоподателят П. е осъществил нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „а“ от ЗДвП, като в тази връзка съставил АУАН № 920669/14.06.2023 г., който бил подписан без възражения от последния. Такива не били депозираны и в срока, предвиден в чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

Въз основа на съставения АУАН, Началник на Група в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-Русе, в качеството му на АНО, издал оспореното наказателното постановление, като в същото били възприети фактическо описание и правна квалификация на деяния, идентични с тези, съдържащи се в АУАН-а, като за осъщественото нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП на жалбоподателя било наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20 лева, а за осъщественото нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „а“ от ЗДвП на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП административно наказание „Глоба“ в размер на 100 лева и административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от два месеца.

Фактическата обстановка беше установена от съда след преценка на приложените и приобщени към делото по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства и доказателствени средства – АУАН № 920669/14.06.2023 г., Наказателно постановление 23-1085-002037/03.07.2023 г., Протокол за ПТП № 1, трудов договор, заявление за издаване на протокол за ПТП, докладна записка, справка

за нарушител водач, гласни доказателства - показанията на свидетелите С. Л. Г., Д. Т. Ч. и Я. И. В., приобщени чрез извършен разпит в хода на съдебното следствие, и обясненията на жалбоподателя М. П., дадени в хода на съдебното следствие, както и веществени доказателства – оптично устройство, съдържащо два броя видеофайлове, приобщени чрез извършен оглед по реда на чл. 285 от НПК в присъствието на страните и свидетелите Д. Ч. и Л. Г..

Изброените доказателствени източници са логични, непротиворечиви, взаимно допълващи се и следва да бъдат кредитирани в цялост, тъй като не разкриват противоречия и изясняват фактическата обстановка по начина, възприет от съда.

Изключение от изложеното са единствено обясненията на жалбоподателя М. П., които съдът кредитира частично по следните съображения. Обясненията на нарушителя имат специфичен характер и доказателствена природа, доколкото освен важен източник на доказателства, същите са и средство на защита. В тази насока при кредитирането им следва да се отчете дали същите намират потвърждение в останалата доказателствена съвкупност. В процесният случай изложеното от жалбоподателя М. П., че не е възприел наличието на ПТП не намира потвърждение в събраните по дело писмени, гласни и веществени доказателства, поради което и не следва да се кредитира, като показанията му в тази им част следва да се разглеждат като опит за изграждане на защитна теза.

Съдът намира, че не е налице пречка за приобщаване на веществени доказателства – оптичен носител, чрез извършения съобразно разпоредбата на чл. 84 от ЗАНН оглед по реда на НПК, доколкото установените видеозаписи са направени с предварително поставена на обществено място камера и в този смисъл същите имат характер на „случаен запис“ (в този смисъл е и константната практика на ВКС - вж. напр. Решение № 602/20.02.2012 г., постановено по н. д. № 2736 по описа за 2011 г. на ВКС, III н. о.). От извършения оглед в присъствието на свидетелите Г. и Ч. се установи, че при извършена маневра - движение на заден ход, МПС – лек автомобил марка и модел Фиат Дукато, с регистрационен номер Р7024КВ, се блъска в паркирано МПС – лек автомобил, модел и марка Рено Модус, непосредствено след което напуска местопроизшествието.

От горепосочената доказателствената съвкупност по категоричен начин се установяват както времето, мястото и механизма на осъществяване на нарушенията, така и авторството им.

От правна страна:

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 във вр. с чл. 84 от ЗАНН във вр. с чл. 314 от НПК в това производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и

материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателката.

Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностни лица на службите за контрол, предвидени в този закон. Съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП наказателните постановления се издават от министъра на вътрешните работи или от определени от него лица. В процесния случай се установи, че АУАН-ът е съставен от компетентен актосъставител – служител на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-Русе, а НП е издадено от компетентен АНО – Началник Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-Русе, упълномощен със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи.

Съдът констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 от ЗАНН.

В акта за установяване на административното нарушение, въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление, а така също и в самото наказателно постановление, нарушенията са описани пълно и ясно, като са посочени всички обективни признаци на състава на нарушенията, за които е ангажирана отговорността на жалбоподателя. По този начин, била осигурена възможност на нарушителя да разбере за извършването на какво конкретно нарушение е ангажирана административнонаказателната му отговорност, респективно да организира пълноценно защитата си.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН срок от извършване на нарушенията, респективно от откриване на нарушителя. От своя страна обжалваното наказателно постановление е постановено в шест месечния срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

По изложените съображения съдът намира, че при съставянето на АУАН-а и издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да имат за своя последица отмяна на оспореното наказателно постановление.

Във връзка с материалната законосъобразност на оспореното наказателно постановление, съдът намира следното:

По т. 1 от обжалваното наказателно постановление, с което на жалбоподателя М. П. на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20 лева за нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП:

Съдът намира, че от събраните в хода на производството гласни, писмени и веществени доказателства и извършената им оценка следва да бъде изведен единственият възможен от правна страна извод, а именно, че жалбоподателят М. П. е осъществил състава на нарушението на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП, както от обективна, така и от субективна страна.

Разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП въвежда задължение за водачите на пътни превозни средства преди да започнат движение на заден ход да се убедят, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създадат опасност или затруднения за останалите участници в движението.

В процесния случай по категоричен начин се установи, че на посочените в наказателното постановление дата и място жалбоподателят М. П. в качеството си на водач по смисъла на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП на МПС - лек автомобил марка и модел Фиат Дукато, с регистрационен номер Р7024КВ, при извършена от него маневра – движение на заден ход, не се е убедил, че пътят зад превозното средство е свободен, пречинявайки по този начин ПТП с материални щети – блъснал паркирано МПС - лек автомобил, модел и марка Рено Модус, с регистрационен номер Р1872ВМ, собственост на свидетелката Я. В.. Тоест налице са всички съставомерни елементи от обективната страна на нарушението по чл. 40, ал. 1 от ЗДвП.

От субективна страна нарушението е осъществено виновно при форма на вината престъпна самонадеяност по смисъла на чл. 11, ал. 3, предл. второ от НК, доколкото жалбоподателят П. е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, като е бил уверен, че ще ги предотврати. До този извод съдът стигна, съобразявайки обстоятелствата, че жалбоподателят е водач с голям опит, като управлението на процесното МПС е негово професионално задължение като служител-шофьор на „ЛАЙТС ЛП“ ЕООД, както и че е възприел паркираното МПС преди да извърши маневрата – движение на заден ход. Въпреки че е съзнавал, че поведението му ще създаде опасност за последното, той лекомислено е сметнал, че ще се справи, като по този начин е настъпил и съставомерния резултат.

Съдът счита, че АНО правилно е издирил и приложил относимата санкционна разпоредба – чл. 183, 2, т. 11 от ЗДвП, предвиждаща административно наказание „Глоба“ в размер на 20 лева за водач, който нарушава правилата за движение на заден ход. Видно от посоченото, съдът намира, че размерът на санкцията е индивидуализиран правилно, доколкото същата е определена в абсолютен размер.

Съгласно разпоредбата на чл. 189з от ЗДвП приложението на чл. 28 от ЗАНН е изключено по отношение на нарушенията на ЗДвП, каквото е и настоящото. Тази разпоредба е влязла в сила на 23.12.2021 г., а деянието е осъществено на 13.06.2023 г., тоест към този момент законодателят вече е изключил възможността за квалифицирането му като маловажен случай. Не са налице предпоставките за

приложение на чл. 9, ал. 2 от НК, приложим на основание чл. 11 от ЗАНН, доколкото по делото не се установиха обстоятелства, сочеши една занижена обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид.

По т. 2 от обжалваното наказателно постановление, с което на жалбоподателя М. П. на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП са наложени административни наказания „Глоба“ в размер на 100 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от два месеца за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3 б. „а“ от ЗДвП:

Съдът намира, че от събраната в хода на производството гласни, писмени и веществени доказателства и извършената им оценка следва да бъде изведен единственият възможен от правна страна извод, а именно, че жалбоподателят М. П. е осъществил състава на нарушението на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „а“ от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „а“ от ЗДвП водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, при настъпило произшествие с причинени щети да окаже съдействие за установяване на вредите от произшествието.

По делото по категоричен начин се установи, че следствие от осъщественото нарушение на разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП жалбоподателят, в качеството си на водач по смисъла на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП на МПС - лек автомобил марка и модел Фиат Дукато, с регистрационен номер Р7024КВ, е причинила ПТП, покриващо легалната дефиниция, съдържаща се в § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП, както и че съгласно легалната дефиниция на § 6, т. 27 от ДР на ЗДвП има качеството на участник в ПТП, доколкото именно със своето поведение при управление на МПС е станал причина за неговото настъпване. Следва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „а“ от ЗДвП не изисква конкретен размер на щети, поради което за настоящото производство е ирелевантно дали става дума за минимални или значителни щети, доколкото оценката им би била от значение при обезщетяването им, което е извън предмета на настоящото производство. Видно от така изложеното, с факта на осъществяването на пътнотранспортното произшествие за жалбоподателя, в качеството му на участник в него, са се породили и задълженията му по чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП. Въпреки това, жалбоподателят П. напуснал местопроизшествието, като не предприел никакви действия в насока оказване на съдействие установяването причинените щети, осъществявайки от обективна страна нарушението, за което е привлечен към административнонаказателна отговорност.

Въпреки че в съзнанието на водача са били намерили отражение представи, че е участник в ПТП, в резултат на което са причинени материални щети, не е оказал съдействие за установяване на вредите от произшествието, а е напуснал същото.

От субективна страна нарушението е осъществено виновно при форма на вината евентуален умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК, доколкото жалбоподателят П. е

предвиждал настъпването на общественотоопасните последици, като е налице и волевият момент, доколкото е допуснал настъпването им. В съзнанието на жалбоподателя са намерили отражение представи, че е участник в ПТП, в резултат на което са причинени материални щети, като въпреки това не оказал съдействие за установяване на вредите от произшествието, а напуснал същото.

Съдът намира, че АНО правилно е издирил относимата санкционна разпоредба на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, предвиждаща административно наказание „Глоба“ в размер от 50 до 200 лева и административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от един до шест месеца. АНО е наложил наказание „Глоба“ в размер на 100 лева и административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от два месеца, като в нарушение на разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от ЗДвП не е изложил съображения за това си решение. Съгласно горепосочената разпоредба при индивидуализация на наказанието следва да се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. Видно от приложения по делото трудов договор жалбоподателят М. П. полага труд като шофьор, като в тази връзка получава трудово възнаграждение в размер на 650 лева.

Отчитайки така изложеното и липсата на отегчаващи вината обстоятелства, както и в изпълнение на разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, съдът намира, че следва да се намали размера на наложените на жалбоподателя наказания до предвидения от законодателя за това нарушение минимум, а именно „Глоба“ в размер на 50 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от един месец. Един такъв размер на административните наказания, освен, че би бил напълно съобразен с всички обстоятелства, имащи отношение при индивидуализация на наказанието, включително и с имотното състояние на нарушителя, и би постигнал в пълна степен целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН, както по отношение на личната, така и по отношение на генералната превантивна функция на наказанието, и би се явил в пълна степен съответен на извършеното деяние.

Съгласно разпоредбата на чл. 189з от ЗДвП приложението на чл. 28 от ЗАНН е изключено по отношение на нарушенията на ЗДвП, каквото е и настоящото. Тази разпоредба е влязла в сила на 23.12.2021 г., а деянието е осъществено на 13.06.2023 г., тоест към този момент законодателят вече е изключил възможността за квалифицирането му като маловажен случай. Не са налице предпоставките за приложение на чл. 9, ал. 2 от НК, приложим на основание чл. 11 от ЗАНН, доколкото по делото не се установиха обстоятелства, сочещи една занижена обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид.

Отчитайки гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че жалбата се явява частично основателна, поради което обжалваното наказателно постановление

следва да се измени касателно наказанията, наложени по отношение на нарушението, фигуриращо под т. 2, като административното наказание „Глоба“ се измени от 100 лева на 50 лева, а административното наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ се измени от два месеца на един месец.

По разноските:

Съгласно чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в производството пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Съобразно чл. 143, ал. 1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

По делото жалбоподателя М. П. е бил представляван от упълномощен процесуален представител – адв. Д. П. от Адвокатска колегия-Русе, на която заплатил възнаграждение в размер на 400 лева, видно от приложените по делото адвокатско пълномощно и договор за правна защита и съдействие, която сума не надхвърля предвиденото в чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което и направеното възражение за прекомерност от АНО се явява неоснователно и следва да се остави без уважение.

Доколкото наказателното постановление се изменя в една част – по отношение на нарушението по т. 2, и се потвърждава по отношение на нарушението по т. 1, то претенцията за присъждане на адвокатско възнаграждение се явява основателна съразмерно уважената част от жалбата, а именно до размера на сумата от 142,86 лева.

Според легалното определение на § 1, т. 6 от ДР на АПК „Поемане на разноски от административен орган“ е поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган. Административнонаказващият орган в настоящия случай е Началник Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-Русе, който е част от структурата на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - Русе.

С оглед изложеното, Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - Русе следва да бъде осъдена да заплати на М. А. П., с ЕГН: *****, сумата в размер на 142,86 лева, представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 7, т. 2 във вр. с ал. 2, т. 4 във вр. с чл. 58д, т. 1 от ЗАНН и чл. 63, ал. 2, т. 5 във вр. с ал. 9 във вр. с чл. 58д, т. 1 от ЗАНН и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-1085-002037 от 03.07.2023 г., издадено от Началник Група при Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-Русе, В ЧАСТТА, с която на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 от ЗДвП на **М. А. П.**, с ЕГН: *****, е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20 лева за осъществено нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП, като ПРАВИЛНО и ЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 23-1085-002037 от 03.07.2023 г., издадено от Началник Група при Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-Русе, В ЧАСТТА, с която на основание на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП на **М. А. П.**, с ЕГН: *****, е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 100 лева и административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от два месеца за осъществено нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „а“ от ЗДвП, като **НАМАЛЯВА** размера на административно наказание „ГЛОБА“ от 100 /сто/ лева на **50 /петдесет/ лева** и срока на административно наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МПС“ от два месеца на **един месец**.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – Русе в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____